

2. aastakäik.

Tartus, 16. märtsil 1918.

Nr. 3.

Issanda suur päew.

2

Meie eelmises artiklis leidsime meie selgest ja arusaadavatest piibli salmidest, et „õnnistuse päewa“ järele „Issanda suur päew“ tuleb; üks wiha, kättemaksmise ja kohtu päew. Teiste sõnadega, õnnistuse päewa lõpp on ühtlasi ka armuaja lõpp, kus wiimne rahwapõlv oma waba waliku läbi oma iseloomu, ühes ka oma saatusel otsustanud on. See wiimne hoiatuse kuulutus, mis wiimse rahwapõlwe ajal üle ilma kõlab, mis Jumala kohtuajaga teadaannab, mis Kristuse tuleku jaoks ettevalmistusele manitseb ja igasuguse wale jumalateenistuse eest hoiatab, see sunnib kõik rahwast otsustawalt kas Jumala tõe poolt ehk vastu, seisukohta wõtma. Nõnda kuidas Noa kuulutus enne weepuutust elawat maailma rahwast otsustawat seisukohta wõtma sundis, kas laewa minna, ehk wälja jääda; nõnda saab ka 3. Mose. raamatu 14, 6—9 sisuline kuulutus jälle rahwast sundima otsustawat seisukohta wõtma. Sellel kuulutusel on otsustaw mõju. Need, kes seda wiimast Jumaliku hoiatuse kuulutust vastu wõtawad, saawad kui Jumala sulased pitsseeritud ja jääwad tema omaks jäädawalt. See kuulutus awaldab siin ühe rahwa kes „Jumala käsusõnu peawad, kellel „Jesuse ust“ ja „pühade kannatus“ on. Teiselt poolt, need kes seda Jumala paluwat (Amos. 4, 12) hoiatuse kutset ei kuule, oma südame selle eest kinnipanewad, püha Waimu märguandmist tähelepanemata jätwad ja nõnda „armu Waimu“ (Ebr. 10, 29) teutawad, need

kõik jääwad ülekohtusteks ja roojasteks. 3. Mose. 22, 11.

Kristus meie eestkostja.

„Minu lapsukesed, seda kirjutan mina teile, et teie mitte ei pea pattu tegema, ja kui keegi on pattu teinud, siis on meil eestkostja Isa juures, Jesus Kristus kes õige on. 1. Joan. 2, 1. Jumala käsu järele sai maa päälises pühas paigas igaaastane järjekordne jumalateenistus sissefetatud, et iga ülemapreestri teenistusega, Kristuse selle taewase templi ja püha paiga ülemapreestri teenistust rahwale tutwustada, millest maapäälne templiteenistus ainult wari oli. Ebr. 9, 24—26. Nõnda kuidas ülempreestri teenistus maapäälse templi pühas paigas igaaastase äralepitamise päewaga lõpule jõudis, nõnda lõpeb ka meie Ülempreestri wõi Eestkostja teenistus taewases pühas paigas, sest maapäälne teenistus oli eestuju taewasest Ebr. 8, 1—5.

Nõnda kuidas igaaastane maapäälse templi teenistuse lõpp äralepitamise päewaga, pattude ärasaatmisega Israeli rahwa feast, ja nende ärakutamisega, kes oma pattu mitte ülestunnistanud ei olnud, (3. Mose. 23, 7—30), tähendatud sai, nõnda saab ka, kui meie Ülempreester Kristus taewases templis äralepitamise päewa lõpetab, kohus olema, tema rahwa patud saawad lõpulikult ärakaotatud, aga need, kes kuni selle ajani mitte ei ole oma pattu ülestunnistanud ega mahajättnud saawad jäädawalt ärakaotatud. Järgmised kirja kohad näitawad selgeste, et Kristuse preestriteenistuse ammet, et

patustele armu ja pattude andeksandmist saata, enne tema teist tulekut lõpeb, sest kui tema tuleb saab ta kohut mõistma, ja igale ühele palka andma tema tegude järele. Matt. 14, 27; 24, 30, 31; 25, 31—33; 2. Tessal. 1, 7—9; 2. Tim. 4, 1; Juda. 14, 15; Ilm. 22, 11—12. Niikaua kui Kristus kui Ülempreester iga patuse eest tegemises on, on Jumala wiha armuga segatud, aga kui Kristus oma preesterlikud riided seljast ära paneb, ja kuninglikud riided enese ümber paneb, ja kui kuningate Kuningas kroonitud saab, siis tuleb Jumala wiha ilma armuta sõnatuulmata inimeste pääle. Selles et nemad Jumala armastust ja armu ärapõlgawad, ja tema püha Waimu mõjule vastu seisawad, jääwad nemad Jumala armu piiridest ise oma soovil wälja. Nemad lõpetawad ise oma armuaja, ja kinnitawad oma saatuse sellega et nad wabatahtlikult sõnatuulmatuse tee enestele walivad. Sellepärast ka see Jumala otsus lühike aeg enne Kristuse tulekut: „Kes kuri on, see saagu weel kurjemaks.“ Ilm. 22, 11, 12.

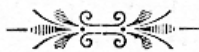
Kristus saab oma riigi ja teda kroonitakse taewas kuningaks enne, kui tema teine tulek on Luk. 19, 12, 15.

Rõit, kes wiimse ewangeliumi ja selle pühaku hoiatuskuulutuse, mis enne Kristuse tulekut üleilma kuulatud saab, ärapõlgawad, neid ähwardab selge Jumala wiha hädaoht. Ilm. 14, 6—14.

Sellepärast, täna on weel „õnnistuse päew,“ täna on weel „armu aeg,“ täna hüüab Jumal weel kõigile: „Heitke enestest ära kõik oma üleastumised, miska teie üleastunud, ja tehke enestele uus süda ja uus waim, sest miks tahate teie surra ja Israeli fugu?“ Eiel 18, 31. Kuid tuleb kord aeg kus see armuhüüd waitib, waitib jäädawalt. „Seepärast tahan ma teie peale kohut mõista, ah Israeli sugu tema wiisijääd mööda, ütleb Isjand Jehowa. . . .“ s. 30.

Jumala nõu on selle maa pääle „endist walitsust“ (Mika 4, 8) ülesseada, see on, niisugust walitsust ja diguse riiki nagu enne patu langemist oli. Sellepärast on Jumal sunnitud kohut mõistma ja ka kohtu otsust täidesaatma, sellepääle waatamata et see töö Jumala iseloomule kes armastus on, wõeras töö on. Jes. 28, 21.

Täna on weel Jumalik hoiatus ja nõuanne kõigile: „Di Eion, katju et sa pääsed, kes sa elad Pabeli tütre juures!“ Sakaria 2, 11.

Jumala pitsjer.

Jumala prohwet nägi ühes nägemises juba ligi kakstuhat aastat tagasi ühte iseäralikku suurt sündmust, mis Jumal wiimse rahwa-põlwe ajal

siin maa pääl ette wõtab, et selle läbi omale rahwast koguda, kes tema ilnumise ajal täiesti walmis on, selleks et temaga jäädawale kodumaale minna.

Tema kirjutab selleüle: „Ja pärast seda nägin ma neli inglit seiswat, maa nelja nurga peal, need pidasid neid neli maa tuult, et tuul ei pidanud puhuma ei maa peale, ega mere peale, ega ühegi puu peale.

Ja ma nägin ühe teise ingli ülestõusawat päewotõusmise poolt, kelle käes oli elawa Jumala pitsjer, ja ta kisendas suure healega nende nelja ingli wastu, kellele oli antud paha teha maale ja merele. Ja tema ütles:

„Urge tehke paha ei maale, ei merele, ega puudele senniks kui meie oma Jumala sulaste otja saame pitsjeriga märkinud.“

Meie tahaksime iga lugeja tähelepanekut nende iseäralikkude, prohwetist ettekuulutatud punktide pääle juhtida. Üks käst sai wälja antud, nende nelja tuule kinnipidamiseks. Tuultega wõrdleb piibel sõdasid. Jer. 25, 31—33. Need wiimseaja rahwuswahelised tülid ja sõjad, hoitakse weel teatud aeg selleks tagasi, et siin maa pääl weel ennem üht teatud tööd lorda saata.

Selle ingli käes, keda prohwet nägi, „oli elawa Jumala pitsjer.“ Selle aja sees, kui need tuuled kinnipeetakse, saawad Jumala sulased wõi rahwas pitsjeeritud wõi märgitud.

Pääle selle kui prohwet nende, sellel kombel märgitute arwu ülesannab, nägi tema neid pitsjeerituid ühes kõikide äralumastutega Jumala aujärje ees seisma. Ilm. 7, 9.

Pitsjeerimiskuuulutuse aeg.

Ilmutamise raamatu kuues päätükk lõpeb nende märkide kirjeldusega, mis Kristuse tulemise eel olema peawad.

Need märgid peawad kuuenta pitsjeri ajal olema. Ilm. 6, 12. See suur Lisaboni maa-wärisemine, mis aastal 1755 oli, ja mis suure osa maatera pinda wärisema pani, päikese ja kuu pimedaks minel a. 1780, ja see imelik tähtede-fadu a. 1833 täidawad imestamisewäärt tähipäälsusega seda prohwetlikku kuulutust. Et need sündmused Kristuse tulemise eelkäijad märgid on, seda tunnistab meie Õnnistegija ise. Luk. 21 25—27; Matt. 24, 29—30.

Ilmutuse raamatu 8. peatükk algab 7-da pitsjeri lahtiwõtmise teatega. „Ja kui tema seitsmendama pitsjeri lahti wõttis, sai waitne asi taewas pea pool tundi.“ Ilm. 8, 1.

See waitsus walitseb taewas, kui Kristus maa pääle tuleb, et siin oma rahwast kokkukoguda, ja neid eluasemetesse wõtta, mis tema nüüd walmistab. Joan. 14, 1—3.

Rõit taewalikud wäehulgad saadawad teda selle tuleku juures. Matt. 24, 31.

See Jumala sulaste pitsjeerimise aeg, nagu see Ilm. 7. kirjeldatase, on siis Kristuse tuleku

eellkäivate märkide täideminetu ja Kristuse tuleku wahel. See näitab selgeste, et see pitseerimise töö see wiimne kuulutus on, mis enne Kristuse tulekut üle maailma peab kuulunud saama.

Pitseeritute iseloomus.

Et need, kes Jumala pitseriga pitseeritud saavad, kristlased on, seda tõendatakse järgmise ütelse läbi: „... Needsinatsed on, kes tulewad suurest wiletsusest, ja on omad pikad riided ära pesnud, ja on omad pikad riided walgeks teinud Talle weres.“ Ilm. 7, 14. Selle suure pitseerimise töö tähtsust Jumala rahwa jaoks tähele pannes, on see väga tähtjas, et meie ennast selle töö ja tema iseloomuga põhjalikult tutvustaksime; sest wiimisel ajal elawast rahwast saab ainult nendel wõimalus olema Jumala aujärje ees olla, kes pitseeritud saavad. Ilm. 7, 15—17. Nii on siis meil kõigil väga tähtjas teada, kas ka meie pitseeritud saame wõi oleme?

Mis tähendus on maapäälises elus pitseril?

Igal ilmlikul walitsusel on oma pitser, mis tema oma käskudele ja ringkirjadele pääle waju- tab, et neid õigeks ja makswaks tunnista. Et nüüd iga walitus kui ka isik oma pitserit tema poolt wäljaantud seaduste ja käskude kui ka lepingute õigest tunnistamiseks kui ka kinnitamiseks pruugib, siis on seda järele teha, suur kuretegu. Pitserit tarwitati juba wanal ajal kuningate ja ülemate poolt, mille läbi iga ülemus oma käsu õigeks ja makswaks tunnistas. Estr. 8, 8. Iga pitser peab selle walitsuse wõi isiku kolm tähtsat tundemärki sisaldama selle poolt ta wälja antud on:

1. Selle isiku nimi, selle omadus pitser on;
2. selle isiku au ehk wõimu nimi, ja
3. selle isiku walitsuskonna piir, kes seda pitserit tarwitab.

See Jumala pitser, mis tema sulaste otste pääle wajuatunud peab saama, mille läbi tunnista- tud saab, et nemad selle märgi sõnakuulikul wastu on wõtnud, on sellega ühetähendusline, kui oleks IJa nimi nende otste pääle kirjutatud; sest prohwet ütleb sellesama rahwahulga edespidi- des kirjelduses, kellest seitsmendast peatükis jutt oli: „Ja ma nägin ja waata, üks Tall seisis Sioni mäe peal, ja temaga neli wiietkümmend tuhat peale saja tuhanda, kel oli tema IJa nimi nende otsta kirjutatud.“ Ilm. 14, 1. Selle järele on siis selge, et Jumala rahwas ühe läbi- elamise sõnakuulmises ja ustawuses oma tae- wase IJa wastu läbitegema peab, et selle läbi Jumalast etewalmistatud saada, et Jumala pitser ühes tema nimega nende otste peale kir- jutud wõi wajuatunud wõiks saada.

Et Jumal mitte wäljastpoolt märkimise ega ehitamise läbi oma riigi jaoks siin rahwast ei walmista, peaks küll wist kõigil arusaadaw ja selge olema.

Sellepärast on tähelepanemise wäärt teada- saada:

Mis on siis Jumala pitser?

„See kinni tunnistus, pane käsudpetus pit- seriga kinni minu õpijate seas. Ja ma tahan Jehowat oodata, ... küll ma ootan teda.“ Jes. 8, 16. 17. Sellel ajal kui Jumala rahwas oma Õnnistegija tulekut ootab, saab Jumala käst nende seas pitseriga kinnitud. See prohwetiku- lutus walgustab meie filmi selle pitseerimise ajast ja tööst arusaamiseks. Edasi näitab ta, et Jumala käsu pitser kadunud on olnud, ja et see pitser, enne Kristuse tulekut, jälle oma õige koha pääle peab seadetama. Nõnda kuidas meie juba eespool oma õppimise juures leidsime et see pit- seerimise töö, mis Ilm. 7. peat. kirjeldatud on, peab Jumala rahwa juures, enne Kristuse teist tulekut kordasaadetud saama, olgu selle kohta weel ööldud, et Jumala käsu pitseriga kinni pane- mine oma jüngerite seas, ja Jumala sulaste otsta- esiste pitseriga märkimine üks ja seesama töö on. Jumala käsu pitser peab niisugune olema, mis läbi tema nimi tema rahwa pääle kirjutud saab. Kui meie nüüd kõik Jumala kümme käsku järgi- mööda läbi waatame, ja neid kolme pitseris tarwisminewaid nimetusi (nii kui eespool õppi- sine) otsime, mis Jumala isiku nime, tema au ja wõimu nime ja tema walitsuse piirkonna sisaldaks, siis leiame seda ainult Jumala neljan- damas käsus. „Mõtse hingamise päewa peale, et sa seda pühitsed. Kuus päewa pead sa tööd tegema ja kõik oma tegemist tegema. Uga seits- mes päew on hingamise päew Jehowale sinu Jumalale, siis ei pea sa ühtegi tegemist tegema, ei sina, ei su poeg ega su tütar, ei su wulane ega su ümmardaja, ei su lojus, ega su wõeras, kes su wärawas on.“

Sest kuue päewaga on Jehowa taewa ja maa teinud ja mere ja kõik, mis nende sees on, ja ta hingas seitsmendamal päewal, sellepärast õnnis- tas Jehowa hingamise päewa ja pühitses teda. 2. Mos. 20, 8—11.

Kui meie neljandamat käsku lähemalt tähele paneme, siis leiame säält seest täielikult pitseris tarwisminewaid punktid:

1. Jumala nimi — Jehowa sinu Jumal.
2. Au ja wõimu nimi — Looja.
3. Tema walitsuse piirkond — Taewas ja maa.

Sellest järeldades leiame selgeste, et hinga- mise päew Jumala käsu pitser on. See on see pitser, millega Jumala rahwas Kristuse tuleku eel pitseeritud peawad saama. See on see Looja loomise töö mälestuse märk, täiuse pitser.

Jumal nõuab meilt sõna kuulmist sellel põh- jusel, et tema tõsine elaw Jumal on, selle tõe- asja põhjal, et tema Looja on.

Ser. 10, 10—12. Hingamise päew on see ainjam märk, mis Looja meile annud on, mil-

leht meie teda kui kõikide asjade Loojat äratunda võime. „Ja pühitsege mu hingamise päevi, et nemad oleksid täheks minu ja teie vahel, et teie saate tunda, et mina olen Jehova, teie Jumal.“

Ejef. 20, 20. Hingamise päeva makswaks tunnistamine, selles et teda pühitseme, on nõnda siis Looja, kui selle ainsama tõsise Jumala võimu makswalstunnistamine ja temale tema päralt olewa au andmine.

Kristus maailma Looja.

Paneme nüüd weel järgmiseid kirjakohthasi tähele: „... kes kõik Jesuse Kristuse läbi on loonud.“ Ew. 3, 9. „Sest tema läbi on kõik loodud, mis taewaste sees ja mis maa peal on, mis nähtaw ja mis nägemata on, ... kõik on tema läbi ja temale loodud.“ Kol. 1, 16. „Kõik asjad on tema läbi tehtud ja ilma temata ei ole ühtegi tehtud, mis tehtud on.“ Joan. 1, 3. Meie tunnistame rõõmuga Kristuse nii omaks Loojaks, kui ka meie Luusteloojaks või Lunastajaks.

Üks kõigist neist aulikkudest asjadest, mis Kristus lõi, oli hingamise päew. „Ja tema ütles neile: Hingamise päew on inimese päralt tehtud, ja ei mitte inimene hingamise päewa päralt. Mark. 2, 27.

Hingamise päew sai alguses, loomise tööl lõpul Kristusest alustud ja sisse seatud kui loomisetöö mälestus. 1. Mos. 2, 2. 3.

Tõsine hingamise päewa pühitsemine on nõnda siis meie poolt selle märgi või pitseri digeks tunnistamine, mis tõendab, et Kristus maailma looja on. Kui meie nõnda hingamise päewa kui Kristuse loomisetöö lõpetuse märgi päale waatame, teda kui taewaliku pitseri wastuwõtame, kui meie ustatuse ja sõnakuulmise märki tema taewaliku käsu wastu, mis läbi Isa nimi meie otstepäale kirjutud saab, siis saab hingamise päewa pühitamine meile üheks kalliks läbielamiseks. Püha Waimu ja tema wahelord selle pitsereimise tööl juures saab nii mitme poolt walesti mõistetud. See komme ja wiis kuidas mõnikord need kirjakohad nagu Ew. 1, 13 ja 4, 30 pruugitud ja ära seletud saamad, tõendawad seda.

Püha Waimu töö, nagu ta nendes kirjakohades on ette toodud, ei peaks mitte pitsereimise kuulutusega, mis Kristuse tuleku eel kuulutud saab, ärawahetud või üheks arwatud saama. Iga ümberpööranud inimene on püha Waimu mõju oma juures tunnud.

See on alati tõde olnud ja jääb ka tõeks nii kaua kui weel südameid on, kes ümber pöördud peawad saama. Meie aga leidsume oma õppimise juures, et see pitsereimise kuulutus üks iseäraline wiimaseaja uuendustöö on.

See uuendus on Jumala neljandama käsu püha hingamise päewa pühitsemise juure tagajärelõppimine (Jes. 58, 12. 13.) mis jaatan Rooma

paawsti läbi kõrwale saatnud, ja mille asemel tema paganliku päikese päewa. (Saksa k. Sonntag) (Ladina k. Dies Solius) Eesti k. nädala esimene või pühapäew on seadnud, kuid sellest kui Jumal lubab teine kord pitsemalt.

Urmas lugeja, kas ei taha ka sina selles püha Waimule sõnakuulelik olla, tänuliku südamega tema käsu pitseri wastu võtta? Kas ei taha sa Kristust kui oma Loojat ja Lunastajat sellega austada, et sa tema märgi wastu võtad, ja temalt jõudu palud, et kõik Jumala kümme käsku, nii nagu nemad piiblis kirjutud seisawad, ka sinu elus täidetud saaks?

Elawad tööriistad.

See, kes Issanda töös tegew on, see võidab Kristusele hingesid, see äratav surnuid elusse ja saab seeläbi imetegijaks.

See on meie kõikide eesõigus, niisuguseid imesid teha, nii kui Peetrus Tabea, ja Paulus Entikus'e ülesäratasid; aga ainult siis lähed see meil korda, kui meie nõnda Jumalikult iseloomust ja tulidusest osa jaanud ja ülesõhnutud oleme kui pöesas, mille seest Jumal wanast Mosesega Drebi mäe juures rääkis, keda Jumal oma Waimu läbi nõnda ümbermuutnud on, et ka tema ümbrus pühaks maaks saab.

Jumalamees Salomon ütleb: „Dige inimese wili on elu puu; ja kes tark, saab hinged enese poole.“ Op. 1, 11, 30. Meid sõnu võime meie ainult nõnda mõista, et ilma waimliku täiuseta meie eneste sees, eneste südames, meie ei või mingisugust tagajärjerikast waimlikku mõju teiste päale awaldada. Meie ei või mitte hingede wõitjad olla, kui meie eneste elus tõsine waimlik wili puudub. Et teisi elustada, selleks peab meil enestel enne elu olema.

Meie oleme väga suurel hädas, kui meie Jumalat ainult oma huultega teenime, kui meie niisuguses seisukorras oleme nagu 2. Kun. 2, 3. 5. 7. meil kirjutud seisab. Prohwetilapsed ütlevad Elisa wastu: „Kas sa tead, et Jehova täna su isanda su pea päält ära võtab?“ Nemad on selle eelseiswa imelise sündmusega tuttawad, see on Elia taewa minemisega, nende pea on rikkaliku teadmisega täidetud, nii et nad seda kergeste awaldada mõistawad.

Nemad olivad iga päew Jumala sõnaga tegewuses. Nad kuulsid ja lugesid teda, ja õppisid temast osad omale pähe — aga nemad ei elanud mitte selle järele. Nemad mõistisid sõna, kuid waatasid selle kui asja päale, mis ainult päheõppimise jaoks oli. Kui meie nõnda Jumala sõnaga ümber käime, siis jääme

Jumala sõna vastu tuimaks. Näüd mõistame ka Elisa vastuse tähendust: „Küll ma ka tean; olge vaid!“ s. 3. Mis tahtis Elisa sellega öelda? Seda: „Teie ei ütle mulle midagi uut; mina tean niisama kui teie Elia taevavõtmisest; aga pääasi ei ole mitte selle üle palju rääkida mõista, ehk ka palju teada; waga-sid lobisejaid on küllalt. Olge vaid ja — elage kui mina elan; teil on küll elamad huuled, aga elaw süda puudub, muidu awaldaksite teie paljude sõnade asemel tegusid. Kui teie tõeste sellest sündmusest waimustud olete, siis saaksite teie, selle asemel et palju sõnu kulutada, tänulikku ja armastava südamega teilt peagi ära-lahkuwat prohwiiti saatma, siis soowiksite teie selle aulise sündmuse tunnistajad olla.“

Kas ei ole kõik prohwetite lapsed, olgu põllu-eestseisjad, kuulutajad, hing. p. kooli küsijad, raamatumüüjad, koguduseametnikud ehk liitmed ja n. e.?

Kas ei ole meil kõigil, kes „naise soost üle on jäänud“ (Slm. 12, 16, 17.) üks täielik wiim-seaja Jumalatõe tundmine? Kas ei ole Kris-tuse tulemine ja sellega kaasas käiwad sündmu-sed meie kuulutuste, piiblitundide, lektšionide ja laulude pääaine? Oh kui juur on hädaoht, et ka meie kõige selle juures ainult waga-deks lobisejateks saame! Kas ei ole meil kõigil küllalt põhjust kord vaid jääda ja enestelt kü-sida: „Kas oleme meie elamad?“

Meid ähwardab hädaoht, et meie Jumala sõna küll teistele õpetades pruugime, aga mitte enestele läbielamiseks. See hädaoht ähwardab niihästi rääkijaid kui kuuljaid. Võidakse kuulda, ja alati jälle kuulda ja — selle juure jääda-segi.

Niisugune Jumala sõna kuulmine, millele teud ja elu ei järgne, teeb wiimaks meie kõrwad tui-maks ja südamed kõrwaks. Sellepärast ütleb apostel suure tõsidusega: „Aga olge sõna tegi-jad, ja ei mitte üksipäinis kuuljad, et teie wale mõtlemise läbi endid ei peta.“ Jak. 1, 22.

Kui kuulmisele tegu ei järgne, siis ei too tema mitte kasu, vaid selle vastu kahju; sest palju ennem wõib niisuguste inimeste pääle mõju awaldada ja neid Kristuse juure juhutada, kes wõib olla mitte sugugi, ehk ainult wähe tema tõde kuulnud on, kui niisugusi, kes kõik teawad ja tunnewad ja ometi selle järele ei tee. Oh kui kurwalt peab tihti koosolekutes isikute pääle waatama, kes mitmed aastad Jumala sõna kuu-lamas käiwad, aga nad ei wõta mitte ette, selle järel elama hakata.

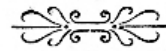
Niisuguste waimulikus elus edasi jõudmine jääb küsitavaks, jah lootusetaks. Sellepärast, kas oleme meie elamad, kas oleme meie randa-wad piiblid? Matt. 24, 14 näitab meile sel-geste, et Kristuse teine tulek meie hoolisusest ära-oleneb. Wida kauem meie wiivitame, oma osa täitma, seda hiljem saab Jumal oma osa täita. Elu tingimised on nii imelikud; ühest seemne

iwakesest, millel elu sees on, saab lühikese ajaga sada. Ühest wäitsest usklikude hulgast oleks kül-lalt, et paljuid Kristuse juure juhutada, nagu seda minewikus apostelite töö näitab. Meie elu on meie sõnadele wäärtuse andja, tema teeb meie sõnad mõjwaks, siurikkaks, ehk jälle selle vastu, hoopis tühjaks ja mõjutaks.

Elisa otsustas prohwetilaste üle nende te-gude ja ei mitte nende sõnade järele. Kristus ütles enesest: „Mina olen elu.“ Nõnda kuidas tema elas, peaksite ka meie elama. Tema etendas oma elus oma Isa, nõnda peaks iga kristlane maailmale oma tegude ja elu läbi Kris-tust etendama. Kui palju hingesid wõiks siis Jumala riigi jaoks wõidetud saada!

Sellepärast püüame Jumala abiga, mitte üksi sõnakuuljad, vaid ka täitjad olla!

A. Hennig.

Ilma sõnadeta päästetud.

Üks naine, kelle mees Jumala sõna mitte lugeda ei tahtnud, küsis ühel päewal oma mehe hingedõnnistuse pärast mures olles, kas mehel kes Jumala sõna mitte ei loe, wõiks igawese elu lootust olla? „Oh ja, suur lootus on niisuguse jaoks,“ oli wastus. Kus annab Jumal omas sõnas meile niisugust julgustust, küsis naine? Peetruse raamatus räägib ta Jumalakartlikkude naiste vastu: „Nõndasamuti teie naised kuulge oma meeste sõna, et kui mõningad on, kes sõna ei usu, naiste elu läbi wõiksid saada ilma sõnata õige usu poole, kui nemad teie puhast elu Jumala kartuses tähele panewad; kelle ehe ei pea mitte wäljaspidi olema ei juukste palmitamises, ei kulla ümberpanemises, ega riiete ehitamises; waid südame salaja inimene, hukkaminemata tasase ja waike waimu kombes; see on kallis Jumala ees.“ 1. Peet. 3, 1—4. Naised, kuulge Jumala sõna oma meeste pärast ja uskuge et Jumal neid teie püüete läbi wõtma saab. Nai-sed, laske oma mehi teie elust Jumala sõna lugeda.

Noored kangelased Jumalas.

(Järg.)

See Mosese läbielamine saab meie päiwil nii mitme anderikka ja auahne nooremehe ja tütarlapse elus korduma. Ehk neid küll wõib olla mitte Egiptuse kuningaga aujärg ei oota, pakub neile maailm siiski ka tänapäew omast täiussest ja kuulsusest asju, mis pealiskaudselt

otjustades, kõik selle, mis kristlikuks eluks hüütakse ja Jumala rahwaga käsitäes siin hädaorus rändamise kaugele warju jätab. Maailm avab ennast nende filmadele kui imedemaa. Selleilma rikkus, au, kuulsus ja rõõmud wangistawad noorte meeli. Ja kõige sellega võrreldes, paistab Jumala tõde ja rahwas liig wäikene ja põlatud — kui asi mis küllalt wäärt ei ole, et temaga tege-mist teha.

See on see wana saatana meelitus, millega tema noortjugu omale wõita püüab, ja tuhanded, paljutõutawad noored inimesed on täna iga sammul pääl sellest hädaohust waritsetud. Oh et siin ettetoodud Mosese eestlugu selleks kaasa aidata wõiks, et neid kõiki nende kiufatusest was-tufeismisefeks kinnitada. Jumala tõde ja sellepoole hoidjad wõiwad — selle maailma kuulsuse, au ja iluga võrreldes — küll mitmele nooreinime-sele hoopis wäikene ja tähtsusetu paista. Maailm wõib neile nende tulewikus, pääliskaudselt otjustades, palju wäärtuslikumaid wõimalusi tõutada. Uga wälimus petab, ja see saab peagi kõigele maailmale awalikuks. See Jumala tõde paistab peagi oma tõsisest wäärtusest, jumalikus suuruses ja aus; aga maailm, kõige oma petwa wälimise ilu ja auga lähed jäänudalt hukka, ühes ilmaga ka kõik, kes ennast tema kuulsusest waimustada ja nõnda oma himude ja maailma orjaks olid saanud. Siis tunnewad kõik ära, et Jumala rahwas selle „hää osa“ on ära walit-senud, mis nendelt mitte ärawõetud ei saa. Siis on kõigil selgeste näha, mis Jumal ju ammu oma sõnas tõutas: „Ja teie peate jälle siis näha saama wahet ühe õige ja selle wahel kes hõel on; selle, kes Jumalat teenib ja selle wahel, kes ei teeni. Sest waata, päew tuleb, mis põleb kui ahi ja kõik uhked, ja kõik kes hõelat tööd teewad, peawad olema kui kõrs; ja päew mis tuleb, kõrwetab neid ära kui tuleleek, ütleb wä-gede Jehowa, ja see ei jätta neile mitte juurt ega otja. Uga teile, kes teie minu nime kar-date, peab õiguse päike tõusma, ja parandamine tema tiibade all ja teie peate wälja minema ja lihawaks saama kui nuumwastikad. Ja teie peate neid, kes hõelad on, äratallama sest nemad peawad põrm olema teie jalgade tallade all sel päe-wal mis mina walmistan, ütleb wägede Jehowa.“ Mal. 3, 18—21.

Tõesti need on tõsised sõnad ja see, mis tõsidust weel suurendab, on et see päew ligi, utse ees on. Meie elame wäinse rahwapõlwe aja wiimastes tundides, ja kõik need noored inimesed mängiwad oma hinge õnnistusega, kes praegusel ajal ilmlikudest asjadest ennast kaasatistuda lasewad mõteldes: „Kui wanemaks saan, küll siis mina ka ümber pööran, sellega on ju aega weel.“ Niisugused leiawad ennast tõeste kord petetud olewat. Kui auline palk sai Jumala mehe Mosesele osaks, tema usta-wuse eest. Jumal äratas teda igaweseks eluks

üles. (Juda 9). Kui suureks õnnistuseks oli Moses ka selle rõhutatud Israeli rahwa hulgate, keda tema Egiptusest senna tõutud maale juhata-da wõis, — ka praegu wõiwad kõik noored niisamasuguseks õnnistuseks oma kaasinimestele saada, kui nemad selle kurja rahwa seas oma Jumalale ja õnnistegijale truuiks jääwad, maailmale selga pöörawad ja Jumala rahwaga siin häda orus käsi käes wõitlewad, oma elu ja ees-märgiga siin teisi usu õde-wendi „armastuse ja hea tegudele“ üles õhutawad; siis saab ka nende palk niisamasugune olema. Nii kui Moses, saawad ka nemad selle maailma hädaoru wõit-luse järele igawese elu rõõmu maitsema.

Tõline meeleshää.

Kaks poisikest läksid oma wanaisaga metsa kõndima. Ühe puu all nägiwad nad üht wanameest magama, kelle kepp ja kott temast natule maad eemal muru pääl maas oli. Keppi nähes ütles Peeter Hansule: „Peidame ta kepi ära, ise läheme aga siia põesa taha ja ootame kuni ta unest üles ärkab, siis on hää näha, kuidas ta keppi taga õffides wihastab.“ „Ja, teeme seda“ ütles Hans nõus olles. „Ei armsad lapsed,“ ütles wanaisa, „see oleks inetu tegu, kristlaste lapsed ei tohi kedagi wihastada, ega ka selle üle rõõmu tunda, kui keegi teine wihastab.“

Parem rõõmustame tema rõõmu üle.“ Lapsed waatasiwad küsiwalt wanaisa otja: „Kuidas wõime meie teda rõõmustada, ja tema rõõmu üle rõõmu tunda?“ „See on üsna lihtne asi,“ ütles wanaisa, „mine pane temale paar kopikat pihusse, ja siis peidame ennast ära ja ootame kuni ta üles ärkab, siis saame näha mis ta teeb.“ Peeter wõttis seda nõu kuulda, jooksis tasakeste kerjaja juure, ja pani paar kopikat tema lahtise peo pääle.

Hans ei tahtnud päältwaataja olla, waid tegi niisama, ja siis peitsid endid kõik kolm põesa taha ära.

Wähe aja pärast ärkas wanakene üles, ja kui ta raha oma lae pääl nägi, waatas ta neid imestades, tõusis püsti, ja waatas ümberringi. Uga kui tema oma ümbruses kedagi ei näinud, langes ta filmad pisaral oma põlwele pääle ja hüüdis: „Kiidetud olgu ja Jumal, ja wiletsate Issa. Sina saadad minule, kes ma nii wilets ja waene olen, wahendit, kellega ma omale leiba osta wõin.“

Seda kõik päälnähes ja kuuldes, saiwad nii poisid kui wanaisa sügawalt liigutatud. Sellest sündmusest pääle, panid Peeter ja Hans oma taskuraha, mis nendele nende wanemad andsiwad, kõrwale, et nende kopikute läbi omale „tõsist meeleshää“ walmistada.

Kodukolde.

Teeniv armastus.

„Aralunastatud teenimisele!“ See on kristlase õige põhjusemõte. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et tema oma ainusündinud Poja on annud.“ Jumala armastus seisab hääsüdamelistes annetes. Niisugune armastus peab ka iga tõsise kristlase südamesse püha Waimu läbi asendatud saama, et ta jääb niisama sugust wilja kannaks.

Armastus, mis valmis on andma, ja palju teiste hääks ohverdama on Jumalast, ja teeb andjat ennast õnnelikuks.

Üks näitus niisugusest iseennast ärasalgavast ja ohvrimeelsest armastusest, leiame meie järgnevalt jutukeseft, mis tõsise kristlase elus maksawat hüüdsõna, („Argu waadaku ükski see peale, mis tema oma kasuks tuleb, waid igauks waadaku ka see peale, mis teiste kasuks tuleb.“ Wil. 2, 4.) meile kõigile weel kord meele tuletab. Ühte wäikesesse külatesesse oli üks noor jutlustaja ametisse astunud. See wäikene, tema kätte usaldud kogudus seisis koos, suurewalt jaolt liht käsitöölistest. Enne kui jutlustaja weel jõudis ühtkute koguduseliikmetega tutawaks saada, tõi ühel päewal kõster surma sõnumi: „Täna õõsel on kangur ära surnud,“ ütles ta, ja kuulutaja küsimise pääle kes ta oli, wastas kõster, „üks hoolas Jumalateenistuseft osawõtja. Tema ei puudunud ialgi. Muud iseäralikku ei ole temast midagi öelda.“ Seltsamal päewal läks kuulutaja kangru majasse, et tema omakseid näha, ja trööstida. Ta leidis eest kaks wana nõrka naisterahwast, kes surnu õed olid.

Tuba, kuhu kuulutaja sisse paluti, oli wäikene, aga puhas ja korralik; seinte ilustuseks olid maitserikkad pildid ja piiblisalmid.

Ka hää sifuga kristlikud raamatud ei puudunud. Nende jutuwaine läks peagi lahkunud wenna pääle üle. Kui õed temast rääkima hakkasid, weeresid nende silmist suured pisarad üle põskede alla. Diete ei ole ju midagi iseäralikku temast rääkida, seletasid õed. Nad rääkisid ühest kui teisest juhtumisest tema elus, ja peagi oli aru saadaw, kui wäga need kolm üht-teist olid armastanud. Heinrich oli oma lapsepõlwes üle kõige asjade muusikat armastanud, ja kui ta kooli oli lõpetanud, tahtis üks muusikaõpetaja teda, kui anderikast poisfi omal kulul muusikatundmises wälja õppida lasta. Heinrich hõiskas rõõmu pärast, et tema südamelik soow nüüd täide läheb; aga tema isa ei olnud mitte sellega nõus, ja otsustas, et poeg niisama kangaspuude juure

peab jääma, kui tema esiwanemad. Ja nii see ta sündiski; oma sifemistest wõitlustest hoolimata, kuulas ta isa sõna, ja jäi kangaspuude juure kangruks õppima. Kui tema ameti ärasõppinud ja õpeaja lõpetanud oli, siis oli temal elaw soow rändama minna, nagu seda teised tema kaasõpilased tegiwad, et ennast oma ametis teiste meistrite tegewuswiisidega tutwustada ja täiendada.

Temal oli wäga elaw iseloomus ja selge arusaamine Jumala imelistest looduseseadustest ja imedest. Oh kui wäga rõõmustas ta juba oma ettekujutustes, kui ta selle üle järeldõttles, kuidas ta wabas Jumala looduses ühest maast teise ja linnast teise rännata saaks!

Uga tema wana armas emafene ütles, et ta lahkumise tundi waewalt üleelada jõuaks. Sääls waigistas ta oma ema armastuse sunnil, leekiwa igatsuse rändamise järele oma rinnus, ja ei läinud ka oma edespidises elus oma sündimiskohast kaugele, waid püüdis omaste seltsis ja toeks elada. Selle üle ei nurisenud ega kaebanud ta ialgi; aga siiski oli see üks suur iseennast ärasalgamine ja ohwer. Meheks sifgudes mõttles ta selle pääle, kuidas ka omale ühte armast iseseiswat koduleft sifsejeda. Tema armastas üht wiisakat, wooruslist neiut. Rindla ja puhta armastusega armastas ta teda, ja kandis waitfelt tema pilti oma mõttes ja südames.

Wanemad olid surnud, ja mõlemad õed, kes wäga wiletsa terwisega olid, elasid tema abist ja hoolikandmisest. Kes pidi aga siis nende eest hooit kandama, kui tema oleks abieluse astunud? — Seda küsimust mitmetülgselt järelekaaludes tuli ta wiimaks otsusele, et kristlikust waatepunktist waadates ei ole mitte õige, oma isiklikka mõnuseft siin elus nõuda ja jääluures teised, abitarwitajad inimesed hädasse jätta. Ja tema ütles kaastunde mõjul ka sellest oma südame soowist ära, mis temale küll raske oli. Tema töötas ja elas omastele rõõmuks ja kasuks. Ja Jumala õnnistus oli temaga olnud, nii et tema oma töörikastel elupäewadel nii palju oli wõinud kõrwale panna, et pääle tema surma tema õdede tulewik kindlustud oli. —

Nüüd puhkas see häätegiija walgete linade sees, ja Jumala rahu hingas tema näo pääl. „Midagi iseäralikku ei ole kangruft öelda,“ kuulus siin ja jääls tutawate seas! Õõeste, ei soowinud see mees midagi iseäralikku olla ega teha, kui ta oma südame soowidest lahti ütles. Üks aga, kes kõik asjad mis salajas on näeb, saab need sõnad üttema: „Õõeste, mina ütlen teile, mis teie ial olete teinud ühele nendesinaste mu wäheha wendade seasft, seda olete teie minule teinud.“

Armas lugeja! Mitte midagi iseäralikku — ja ometi nii palju! Kas ei tahaks ka meie Jumalat paluda, et tema meid rohkem niisuguse teeniwa armastusega täidaks.

Piinlikud küsimised.

Laps: Kes oli see mees, kellele sa raha andsid, ema? Kas ta üks waene mees oli?

Ema: Ei, minu laps, see mees oli misjoni hääks annetektorjaja.

Laps: Mis misjon teeb selle rahaga, ema?

Ema: Misjon saadab misjonärisid välja paganate juure.

Laps: Paganad? Kes on siis need paganad?

Ema: Laps, sina oled kui väikene küsimustekastikene! Paganatel ei ole piibelt; nemad ei tunne ka armast Jumalat ega Õnnistegijat mitte.

Laps: Wõi paganad ei tunne Õnnistegijat? Kui kurb see on! Kas paganad saavad taewasse?

Ema: Ma kardan, et nad ei saa, mu laps.

Laps: Siis peaksid kristlased küll palju misjonärisid paganate juure saatma, et kõik paganad kristlasteks saaksid!

Ema: Ja, aga see maksab palju raha.

Laps: Siis peaksid kõik rikkad inimesed palju raha andma! Kui palju sina andsid, ema?

Ema: Mitte väga palju; mina andsin temale ühe rubla.

Laps: Ühe rubla, ema? Ja alles hiljuti ütlesid sa, et sa feltskondliku teedhtu eest sada rubla välja andsid?

Ema: Sa ei mõista seda mitte, laps. Kui sa kord suureks saad, siis näed sa, et kes feltskondlifest elust oja võtta tahab, peab ka nii tegema, kuidas teised teevad.

Aga nüüd on aeg et sa magama pead minema.

Laps: Hääd ööd, ema; aga kui mina suureks saan, ei taha ma mitte niisuguses feltskonnas olla. Mina annan paganate hääks sada rubla ja feltskonna hääks ühe rubla.

* * *

„Kui Kristuse armastus kuni meie südamesse tunginud on, siis ei wõi tema mitte wadjule jääda, waid saab hää lõhna sarnaselt kõigile ümbruskonnale awalikuts.“

Temal oli see piibli salm tundmata.

Üks jõukas mees juhtus tee pääl oma kirikuõpetajale vastu tulema, kus juures õpetaja järgmiste sõnadega tema poole pööras:

„Külm on kõwa ja waesel Raasiku Hansul on puud otjas, kas ei wõiks teie temale üks koorem puid wiia lasta?“

„Wäga hää,“ wastas jõukas mees, „puid on mull küll, ja senna puid saata on ka wõimalik; aga kes mulle selle eest tasu maksab?“

Õpetaja wastas: „Mina teen seda, aga ainult selle tingimisega et teie täna enne magama minemist 41-kest Taaweti laulust kolm esimest salmi läbi loete.“

Mees oli sellega nõus, ja õhtul awas ta piibli ja luges ülesantud kohast järgmised sõnad: „Wäga õnnis on see, kes kehwa eest hoolt kannab; Jehowa peastab teda ära õnnetuse päewal. Jehowa wõtab teda hoida ja teda elus pidada; teda peab õndsaks peetama maa peal; ei ja anna teda mitte ta waenlaste meelewallale. Jehowa toetab teda haiguse woodis, kõik tema maasmagamise pöörad ja heaks tema haiguses.“ Paari päewa pärast juhtus ta jälle õpetajaga kokku. „Noh wend, kui palju olen ma sulle selle puukoorma eest wõlga?“ küsis õpetaja. „Oh, ärge rääkige sellest enam sõnagi,“ ütles mees; „ma ei teadnud hoopiski, et Jumal sõna niisuguseid tõutusi sijalda. Ei, ei, nüüd ei taha ma mitte selle eest raha, et ma seda waest wanast tema hädas aitanud olen.“

Urmas lugeja, wähest ehk on ka sinul see kirjakoht teadmata?

„Kes kehwa peale armu heidab, see laenab Jehowale, ja see tasub tema kätte, mis ta head teinud.“ Sp. s. 19, 17.

„Tõe Sõnumid“

on waimulik kuukiri, ajalohase sisuga ja ilmub kristliku elu ülesehitamiseks 12 korda aastas, wiie kaasandega „Piibli lektioonid“ ja „Palwe nädal“.

————— Tellimise hind: —————

kaasannetega aastas 5 rbl. — kop., ilma kaasanneteta 3 rbl. 50 kop.,
üffil nummer 35 kop.

Tellimise aadress: гop. Юрьевъ, Прудовая ул. 76, кв. 3. — Wastutaw toimetaja ja wäljaandja
M. Wärengrub.